

Trái Ô Môi

Trần Ngọc Hiếu

Sắp tới mùa ô môi chín rồi đó...

Thấy Ô Môi nhớ lại cả một khoảng trời xa vắng, con nít xóm nhà nghèo vùng ven đô, toàn là dân chạy giặc, tản cư, ly hương xa xứ. Mỗi khi tiếng trống trường vang lên ba hồi trống thùng thùng. Là đã đến giờ ra chơi. Cả lớp reo hò như vỡ chợ chạy ù ra mua Thanh Trà, Trâm ôi, Trâm đen, nhãn rừng, trái trường, trái sai, mồng quân, củ ấu, cà na hay cóc ổi ngâm nước cam thảo. Và ô môi, cũng cái tật hò reo mỗi khi trống trường báo giờ nghỉ giải lao mà nhiều khi thầy cô bực mình phạt cả lớp quỳ gối, quỳ cho đến hết nửa tiếng giờ ra chơi cho bỏ tật...

Tôi nhớ ô môi nhiều nhất, vì đó là loại trái mà từ thời còn mài đũng quần thời tiểu học tôi rất thích ăn nó, không ăn thì thôi, chứ ăn cũng ghiền, ăn ngây mà không ngán, hay chán nếu gặp những trái ô môi đã chín muối. Múi ô môi ngả màu đen như màu dầu hắc, có nhiều trái tươm mật trông hấp dẫn làm sao. Ô môi mà chưa chín muối thì ăn có vị chát chát phèo.

Người ta ăn róc sẵn, còn tôi thì thích cắn bỏ từng chút vỏ hết mới ăn, để cho lâu hết, ăn kiểu róc sẵn tiền đâu ăn mà cho đủ, thành thử bị sâu ô môi cắn sưng môi hoài. Trái càng chín thì càng dễ có sâu, dù rằng khi mua đã cẩn thận cầm khúc ô môi ngắm nghía kỹ càng, xem có sâu đục lỗ hay không. Rồi cầm khúc ô môi lắc thật mạnh xem có kêu lục cục hay không. Nếu có kêu tức là trái ô môi có sâu, sâu ăn hết thịt, khô múi nên hột mới rơi ra khỏi múi ô môi, thế nên cầm lắc mới kêu. Cẩn thận là thế nhưng hễ cứ ăn ô môi là bị sâu đớp mồi. Sâu ô môi mập ú, trắng nõn chỉ đen ngay chóp đầu, nó cắn môi người chỉ hơi ngứa và sưng nhô lên một tí, không cần phải thoa hay xức thuốc gì cả, hễ nó hơi ngứa là bặm môi lấy răng chà mạnh vài ba lần là nó sẽ hết ngứa.

Giờ già rồi, đi chợ lâu lâu thỉnh thoảng nếu gặp ô môi cũng mua lần cả chục trái, nhưng hiếm khi gặp, vì người bán ô môi không phải là dân buôn bán chuyên nghiệp như hồi xưa, mà chỉ là những cô bác, nhà có vườn cây trái nho nhỏ, còn sót lại một vài cây ô môi xen kẽ các loại cây trái khác, của ông bà ngày xưa trồng để lại, bán chút ít kiếm năm ba chục ngàn bỏ túi. Giờ nếu có mua ô môi, thì tôi cũng ngồi gặm, cắn từ từ như hồi còn bé tí thuở xưa, chứ quyết không dùng dao róc sẵn.

Khoảng ra giêng là ô môi đã bắt đầu chín cho đến khi mưa xuống. Nghe nói cây ô môi trồng sâu nhiều, mà thu hoạch chẳng có bao nhiêu nên lần hồi ô môi gần như là tuyệt giống. Và ngay cả con nít bây giờ nếu có bán chưa chắc gì tụi nhỏ biết và dám ăn. Và cha mẹ chúng, cũng chưa chắc gì cho chúng ăn. Vì nhựa ô môi dính vào sẽ làm bẩn dơ màu áo trắng của những cục vàng là tiểu công chúa là để lư hương.

Thời tót còn để chớm Ô môi ăn xong để dành hột để chơi búng (hột này trúng hột kia thì ăn) hoặc chơi trò chặp hai tay lại kẹp hột ô môi bỏ vô bàn tay như gắp. Nếu vắng hoặc rớt ra ngoài, hay đụng chạm vào hột kế bên thì kể như thua ói lại hết, còn nhắm hồng xong thì ngưng. Gắp được bao nhiêu hột trong tay thì ăn bấy nhiêu. Trò chơi này con trai con gái gì chơi cũng được, còn phổ biến là chơi đánh bài 52 lá, hột ô môi có thể bán, qui ra tiền đồng cho những đứa con nhà có nhiều bạc cắc mà mê chơi với đám con nhà nghèo lam lũ. Con nít thời đó, đứa nào cũng có một vài lon Guigoz để đựng hột ô môi hay hột me để chơi, tùy theo mùa của trái.

Chơi chán, hoặc ăn hột nhiều quá thì đem hột ra ngâm nước một hai đêm nó nở ra, lột bỏ lớp vỏ và cái nhụy bên trong ăn dòn dòn như gân gà gân vịt ngon thật là ngon. Nhớ lại thôi cũng thèm.

Đến năm tám mươi mấy, không biết ai bày chỉ Nội tôi mua ô môi chín về bóc vỏ rồi cạy cùi cạo sạch lấy nhân ô môi và chuối hột chín phơi khô, ngâm rượu đế hoặc nếp than để trị nhức mỏi mình mẩy, hay thấp khớp, đau lưng cho người già hoặc ăn uống khó tiêu. Bị táo tháo rượu cũng khá hay, uống một ly nhỏ chút xíu là hết ngay...

Trần Ngọc Hiếu